

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **ICT 4B, a. s.**, se sídlem Korunní 810/104, Praha 10, zast. Mgr. Martinem Pelikánem, Ph.D., advokátem se sídlem Černého 807/48, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. 2230/21/5300-21442-809464, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 5 Af 6/2021-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu platebním výměrem ze dne 9. 7. 2018, č. j. 5802465/18/2010-52522-111315 (dále také „platební výměr“), stanovil žalobkyni DPH za zdaňovací období leden 2018 ve výši 10 437 Kč (namísto jí tvrzeného nadměrného odpočtu ve výši 2 126 608 Kč). Žalobkyni neuznal odpočet DPH za nákup bytové jednotky, neboť neprokázala, že zakoupenou bytovou jednotku v rezidentním domě V TOWER Prague použila v rámci své ekonomické činnosti [§72 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“)].

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a platební výměr potvrdil. Dospěl k závěru, že nájemní smlouva uzavřená žalobkyní jako pronajímatelem se společností Flageron s. r. o. byla jen předstíraná, aby byly formálně naplněny podmínky § 56a odst. 3 zákona o DPH, podle něž se plátce *může rozhodnout, že se u nájmu nemovité věci jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností uplatňuje daň*. Bylo totiž prokázáno, že k předání předmětu nájmu nikdy nedošlo. Závěr, že nájemní smlouva pro využití jako kancelář byla jen předstíraná, žalovaný učinil rovněž ohledně pozdější nájemní smlouvy se společností Global Inside Edge s. r. o. Zjistil totiž, mimo jiné, že bytová jednotka byla i nadále vybavena jako luxusní byt, nájemné neodpovídalo tržní ceně a nájemní smlouva byla formulována spíše jako nájemní smlouva

pro účely bydlení. Nájemce dále odmítl specifikovat, jakou ekonomickou činnost v bytové jednotce provozuje, žalovaný zároveň zjistil, že byt obývala partnerka nájemcova jednatele, která tam měla rovněž nahlášen trvalý pobyt, byt u nájemce není ani zaměstnána.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Dospěl k závěru, že správce daně ve výzvě k odstranění pochybností uvedl dostatečně konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o pravdivosti údajů uvedených v daňovém přiznání, výzva proto byla vydána v souladu se zákonem. Správce daně nepochybil, když namísto daňové kontroly zvolil postup k odstranění pochybností, neboť skutkové okolnosti nenasvědčovaly tomu, že bude třeba časově náročného nebo rozsáhlého odstraňování pochybností. Postupoval tudíž v souladu se zásadami zdrženlivosti a přiměřenosti. Námitkou porušení dvojinstančnosti řízení se městský soud odmítl zabývat s odkazem na § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť byla vznesena až po lhůtě k podání žaloby a nejednalo se o rozhojnění včas uplatněných žalobních bodů.

[5] Městský soud se ztotožnil se závěrem daňových orgánů, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně prokázání nároku na odpočet DPH. Žalobkyní předložené nájemní smlouvy neprokazovaly využití bytové jednotky, zařízené jako luxusní byt, pro účely uskutečňování ekonomické činnosti. Tento záměr nelze prokázat ani tím, že žalobkyně bytovou jednotku vede jako součást svého obchodního majetku. Žalovaný naopak zejména zjistil, že v bytové jednotce bydlela partnerka nájemcova jednatele, která tam měla nahlášen trvalý pobyt se souhlasem stěžovatelčina nájemce, aniž by u něj byla zaměstnána, že množství spotřebované vody nenasvědčilo o využití jednotky jako kanceláře a že společenství vlastníků jednotek nedalo souhlas se změnou účelu užívání jednotky. Tato zjištění jen dále podpořila dříve vyjádřené pochybnosti správce daně, čímž došlo k přenesení důkazního břemene zpět na žalobkyni, která jej následně neunesla.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a navazujících podání

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhla jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Správce daně procesně pochybil, neboť ve výzvě k odstranění pochybností dostatečně konkrétně neformuloval a nepodložil svou pochybnost o použití zdanitelného plnění v rámci ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH, výzva byla primárně zaměřena na pochybnost o existenci přijatého zdanitelného plnění. Městský soud se s touto námitkou náležitě nevypořádal, neboť dostatečně nerozlišoval mezi těmito dvěma odlišnými pochybnostmi.

[8] Městský soud dále úplně opomenul vypořádat námitku, že správce daně byl ohledně přetrvávajících pochybností povinen sepsat protokol za účasti stěžovatelky, nikoliv pouze úřední záznam. Nebylo namístě ani odmítnout vypořádat námitku o porušení dvojinstančnosti řízení, neboť ta byla reakcí na argumentaci žalovaného a z povahy věci k jejímu uplatnění nemohlo dojít dříve. Materiálně se nadto jedná o rozhojnění včas uplatněné argumentace.

pokračování

[9] Při argumentaci týkající se nezahájení daňové kontroly městský soud vyšel z neaplikovatelné judikatury týkající se neúčinné zákonné úpravy, resp. vztahu vytýkacího řízení a daňové kontroly. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), již připouští navázání daňové kontroly na postup k odstranění pochybností.

[10] Městský soud na jednu stranu uvedl, že na věc nelze aplikovat § 56a odst. 3 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. 1. 2021, na stranu druhou však v odůvodnění svého rozsudku implicitně vycházel z předpokladu, že nelze zdanit nájem staveb pro bydlení. Nezáleží na tom, zda stěžovatelka zamýšlela bytovou jednotku pronajímat dalším podnikatelům či ji prodat se ziskem. Samotná skutečnost, že bytová jednotka je vybavena jako byt, a nikoliv jako kancelář, nemůže vést k pochybnostem o jejím užití v rámci ekonomických aktivit. Stěžovatelce zároveň nelze přičítat k tíži, že případný nájemce bytovou jednotku využívá v rozporu s nájemní smlouvou. Městský soud konečně zcela opomenul stěžovatelčin úmysl v budoucnu prodat jednotku se ziskem, který pochopitelně neměla jak prokázat.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s námitkou o nedostatečném vymezení pochybností ve výzvě k odstranění pochybností se vypořádal jak on, tak i městský soud. Pochybnosti správce daně nemusejí být postaveny najisto, v praxi něco takového ani není možné, postačuje důvodné podezření. V případě stěžovatelky vycházely pochybnosti správce daně z výrazné odchylky od výše daně přiznané v jiných zdaňovacích obdobích a z charakteru její ekonomické činnosti.

[12] Nespátřuje pochybení v tom, že se městský soud nevypořádal s námitkou nesepsání protokolu namísto úředního záznamu, soudy totiž nemají povinnost výslovně reagovat na každou dílčí námitku. Stěžovatelka tuto námitku uplatnila teprve v jednom z podání navazujících na žalobu, zároveň se jedná o námitku svým významem podružnou. Městský soud obecně uzavřel, že neshledal procesní pochybení v postupu správce daně, čímž implicitně vypořádal také zmíněnou námitku, i podle žalovaného nedůvodnou. Závěr, proč odmítl vypořádat námitku porušení dvojinstančnosti řízení, městský soud náležitě a správně odůvodnil.

[13] Skutková situace v nyní projednávaném případě nebyla natolik komplikovaná, aby vyžadovala zahájení daňové kontroly. Městský soud na věc neaplikoval § 56a odst. 3 zákona o DPH v nesprávném znění, nýbrž ve správném znění účinném do 31. 12. 2020. Názor stěžovatelky, že vybavení bytové jednotky, způsob její evidence v katastru nemovitostí a účel, k němuž byla využívána, nehrají roli, není správný. Správce daně i žalovaný nadto nespolehali pouze na technické parametry bytové jednotky, ale podrobně zjišťovali také další okolnosti svědčící o jejím skutečném využívání. Tvrzení o možném budoucím prodeji bytové jednotky stěžovatelka uplatnila poprvé až v žalobě, aniž by na ně navázala konkrétní argumentací zpochybňující správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

[14] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného zopakovala, že správce daně neformuloval své pochybnosti ohledně užití předmětu koupě v rámci ekonomických aktivit dostatečně určitě a nepodložil je důvodným podezřením založeným na poznacích či analýzách. Nesouhlasí s tím, že nevypořádání námitek ohledně nesepsání protokolu a porušení dvojinstančnosti nebylo pochybením městského soudu. Zahájení daňové

kontroly by stěžovatelka preferovala i za cenu větší ingerence do svých práv. Splnění podmínek pro uplatnění odpočtu DPH náležitě prokázala.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) nejdříve přistoupil k vypořádání namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[18] Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy [...]“ (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) Pro nesrozumitelnost je nepřezkoumatelné rozhodnutí, „z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“ (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[19] NSS při posuzování námitek nepřezkoumatelnosti opakovaně zdůrazňuje, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví vlastní právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním také Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, v němž uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (obdobně rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). NSS považuje rovněž za důležité zdůraznit, že „nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní vadu, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí.“ (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Azs 133/2018-93, č. 3878/2019 Sb. NSS)

[20] Stěžovatelka má za to, že městský soud zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, neboť odmítl vypořádat námitku týkající se porušení dvojinstančnosti daňového řízení, protože ji stěžovatelka uplatnila teprve v podání ze dne 17. 2. 2023. Podle stěžovatelky byla tato námitka reakcí na argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě. To však není podstatné. Rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body uplatněnými ve lhůtě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žalovaný ve svém vyjádření k žalobě „na okraj“ dodal, že stěžovatelka mohla v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu navrhnout v odvolacím řízení další důkazy, nijak tím neotevřel stěžovatelce cestu k uplatnění zcela nové námítka procesního pochybení žalovaného v podobě porušení dvojinstančnosti řízení.

pokračování

[21] NSS rovněž souhlasí s městským soudem, že se nejedná ani o rozhojnění dřívější argumentace o procesních vadách daňového řízení. To, že stěžovatelka v žalobě namítne určitá procesní pochybení v daňovém řízení, jí totiž neotvírá cestu k rozhojnění žaloby o jakoukoliv další dílčí námitku libovolného procesního pochybení daňových orgánů. Námitka porušení dvojinstančnosti daňového řízení je konkrétní a specifická a podle NSS ji nelze přiřadit k žádnému z žalobních bodů včas uplatněných v žalobě. Nebylo namístě ani přistoupit k prolomení § 75 odst. 2 s. ř. s., jak stěžovatelka žádá. K tomu totiž dochází pouze ve specifických a výjimečných situacích, mezi něž nepatří stěžovatelkou namítané porušení dvojinstančnosti daňového řízení. Stěžovatelkou citovaný náleze Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/07, se týkal otázky prekluze daňové povinnosti, jeho závěr proto nelze bez dalšího vztáhnout na nyní projednávaný případ. Stěžovatelka ostatně ani nepředkládá žádný argument, proč by tomu tak mělo být.

[22] Nadto, jak již NSS uvedl výše, soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví vlastní právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Městský soud se v napadeném rozsudku zevrubně zabýval zákonností postupu správce daně od zahájení postupu k odstranění pochybností až po jeho ukončení, přičemž dospěl k závěru, že správce daně se procesního pochybení nedopustil. Za pochybení proto nelze považovat, že se městský soud výslovně nezabýval každým dílčím argumentem vzneseným v rozkošaté polemice mezi stěžovatelkou a žalovaným v četných podáních navazujících na žalobu. To platí i pro námitku týkající se nesepsání protokolu namísto úředního záznamu, kterou stěžovatelka vznesla poprvé ve svém vyjádření ke kvadruplice žalovaného ze dne 12. 6. 2023; tedy ještě později než námitku porušení dvojinstančnosti řízení, již městský soud výslovně odmítl vypořádat pro opožděnost. Rozsudek městského soudu proto netrpí nepřezkoumatelností.

[23] Další okruh námitek se týká pochybení správce daně při formulaci výzvy k odstranění pochybností, resp. nedostatečného vypořádání téže námitky městským soudem. Stěžovatelka má za to, že správce daně dostatečně neodůvodnil své pochybnosti ohledně využití zdanitelného plnění k ekonomickým účelům ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.

[24] NSS v první řadě uvádí, že městský soud se s příslušnou žalobní námitkou náležitě vypořádal. Není pravda, jak tvrdí stěžovatelka, že by městský soud směřoval pochybnosti o přijetí zdanitelného plnění a pochybnosti o jeho využití k ekonomickým účelům ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Z bodu 44 napadeného rozsudku je zřejmý opak: „Soud konstatuje, že v předmětné výzvě bylo rovněž uvedeno, jaká konkrétní okolnost není prokázána, žalobce v ní byl upozorněn na nemožnost ověření, zda přijatá plnění byla použita pro uskutečnění ekonomické činnosti, a vůbec zda přijatá plnění byla fakticky přijatá. Přičemž, jak soud již uvedl výše, žalobce správci daně doložil doklady prokazující faktické uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění spočívajícího v koupi bytové jednotky, tuto skutečnost správce daně ani žalovaný, po jejím prokázání žalobcem, již dále nerozporovali. Naopak, co se týče faktického užití tohoto přijatého zdanitelného plnění v rámci ekonomických činností ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH, však žalobce po celé správní řízení neprokázal, když skutkové okolnosti zjištěné správcem daně naopak naznačovaly, že žalobcem předložené nájemní smlouvy byly nehodnověrnými, resp. toliko formalitou neodpovídající faktickému stavu.“

[25] V hodnocení výzvy k odstranění pochybností se NSS shoduje s hodnocením městského soudu. Pochybnosti byly v tomto případě založeny na informacích, které měl správce daně k dispozici, a to konkrétně na skutečnosti, že vykázaný nadměrný odpočet se značně odlišoval od daňové povinnosti, kterou stěžovatelka běžně přiznává, výše přijatých plnění se výrazně odlišovala od částek, které stěžovatelka vykazovala za předcházející zdaňovací období, a uskutečněná plnění byla zároveň velmi nízká. Správce daně výslovně vyjádřil pochybnost jak nad přijetím zdanitelného plnění, tak nad jeho užitím pro ekonomické účely ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Městský soud tudíž správně uzavřel, že se nejedná o tutéž situaci jako v rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2022, č. j. 6 Afs 135/2021-50.

[26] K tomu NSS dodává, že judikatura týkající se obsahových náležitostí výzvy k odstranění pochybností neklade důraz na její bezchybnost, ale s ohledem na individuální okolnosti případu zohledňuje především to, zda byl daňový subjekt v řízení náležitě seznámen s podstatou pochybností, které správce daně má, a zda měl možnost se hájit a pochybnosti rozptýlit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 Afs 190/2020-42, a judikaturu tam citovanou). V nyní projednávaném případě stěžovatelka na výzvu k odstranění pochybností reagovala doložením dokumentů o přijetí zdanitelného plnění, a na následnou výzvu k prokázání skutečností reagovala žádostí o prodloužení lhůty k doložení nájemní smlouvy k bytové jednotce (ohledně podrobného popisu dalšího vývoje řízení NSS odkazuje na rekapitulaci v napadeném rozsudku městského soudu). Z toho vyplývá, že stěžovatelce bylo bez pochyby zřejmé, jaké okolnosti měla prokázat, ostatně se o to pokoušela. Nebyla nicméně úspěšná a důkazní břemeno neunesla, avšak nikoliv vinou procesního pochybení správce daně. Námitku proto NSS neshledal důvodnou.

[27] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud vypořádal její námitku týkající se nezahájení daňové kontroly odkazem na nepřiléhavé usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008-147, č. 2137/2010 Sb. NSS. Městský soud ovšem na toto usnesení odkazoval především proto, že na jeho závěry odkazoval sám NSS v městském soudem rovněž citovaném rozsudku ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 20/2013-61, č. 3091/2014 Sb. NSS. Zde se NSS zabýval již vztahem postupu k odstranění pochybností a daňové kontroly podle nyní účinného daňového řádu. Městský soud nadto cituje i další, pozdější judikaturu NSS, a v souladu s ní podrobně zdůvodňuje, proč má za to, že postup k odstranění pochybností byl v nynějším případě zákonným procesním nástrojem a nebylo namíste zahájit daňovou kontrolu. K této argumentaci však stěžovatelka nic neuvádí, námitka proto není důvodná.

[28] Poslední okruh námitek se týká využití zdanitelného plnění v rámci ekonomických činností ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Stěžovatelka považuje za problematické, že městský soud implicitně aplikuje § 56a odst. 3 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 1. 2021, neboť argumentuje tím, že bytová jednotka je „údajně“ vybavena jako byt, a nikoliv kancelář. To však podle stěžovatelky nijak nezpochybňuje užití bytové jednotky v rámci ekonomických aktivit.

[29] K tomu NSS uvádí, že jak správce daně se žalovaným, tak následně městský soud vycházeli z celé řady důkazů, kterými zpochybnili stěžovatelčino tvrzení o využití bytové jednotky k ekonomickým účelům. Své závěry opřeli nejen o skutečnost, že bytová jednotka byla vybavena jako byt, ale o celou řadu dalších zjištění, která vedla k závěru o tom, že obě

pokračování

nájemní smlouvy byly pouze předstírané. Městský soud tato zjištění velmi podrobně rekapituloval v bodech 37 a 38 napadeného rozsudku a NSS nepovažuje za nezbytné je opakovat. Byla to stěžovatelka, kdo nesl důkazní břemeno ohledně prokázání, že bytovou jednotku používá k soustavné ekonomické činnosti. Toto břemeno zjevně neunesla.

[30] Stěžovatelka konečně namítá, že městský soud zcela pominul jí deklarovaný alternativní způsob využití bytové jednotky, kterým měl být budoucí prodej se ziskem. K tomu NSS uvádí, že se o tomto záměru stěžovatelka zmiňuje poprvé v žalobě, a to pouze jednou větou bez jakékoliv doprovodné argumentace. Bylo primárně na stěžovatelce, aby již v daňovém řízení unesla břemeno tvrzení a důkazní. Tvrzení stěžovatelky a její důkazní aktivity však spočívaly pouze v tom, že bytovou jednotku pronajímá. Pouhou zmínku o záměru někdy v budoucnosti bytovou jednotku prodat se ziskem pak v tomto kontextu nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod. Námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu